

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Pasek
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.) SO del. do SA Jacek Chaciński
Protokolant: sekretarz sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2019 r. w Lublinie

sprawy R. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o ustalenie prawa do świadczenia przedemerytalnego

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 19 lutego 2018 r. sygn. akt IV U 63/18

oddala apelację.

Jacek Chaciński Małgorzata Pasek Małgorzata Rokicka-Radoniewicz

III AUa 369/18

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z 27 XI 2017 r., odmówił R. J. ustalenia prawa do świadczenia przedemerytalnego, ponieważ nie została zachowana ciągłość i kolejność zdarzeń, o których mowa w art. 2 ustawy z 30 IV 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 170 ze zm.) – tj. w okresie przypadającym pomiędzy ustaniem zatrudnienia z przyczyn dotyczących zakładu pracy a uzyskaniem statusu osoby bezrobotnej (od 1 III do 30 IV 2017 r.) – wnioskodawca wykonywał umowę zlecenia. Organ w uzasadnieniu decyzji podał, że okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych musi być poprzedzony zatrudnieniem, które ustało w okolicznościach wskazanych w art. 2 ust. 1 pkt 1, 2, 5 lub 6 cyt. ustawy z 30 IV 2004 r. Kolejnym etapem – jak podał organ - jest pobieranie zasiłku dla bezrobotnych przez okres wymagany przepisami ustawy, a następnie złożenie

w terminie określonym w ustawie, przez osobę nadal zarejestrowaną jako bezrobotna – wniosku o świadczenie przedemerytalne.

Od tej decyzji odwołanie do Sądu Okręgowego w Zamościu wniósł R. J. wskazując na orzeczenia Sądu Najwyższego wydane w analogicznym stanie faktycznym, wnioskodawca wniósł o zmianę decyzji przez przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Sąd Okręgowy w Zamościu wyrokiem z dnia 19 lutego 2018 roku zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że R. J. przysługuje prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia(...). Sąd Okręgowy ustalił, że R. J. ur. (...), był zatrudniony w (...) Spółka z o. o. w Z. (ostatnio w upadłości likwidacyjnej) od 1 II 2008 r. do 28 II 2017 r. na stanowisku elektryka maszyn i urządzeń szwalniczych. Stosunek pracy został rozwiązany za wypowiedzeniem na podstawie art. 30 § 1 pkt. 2 k. p., ze skróceniem okresu wypowiedzenia.

Na dzień rozwiązania stosunku pracy tj.: 28 II 2017 r., wnioskodawca (lat 62) udowodnił okres składkowy i nieskładkowy 41 lat 3 miesiące i 18 dni – okoliczności bezsporne. R. J. po ustaniu zatrudnienia z dniem 28 II 2017 r., na okres od 1 III do 31 III 2017 r. i od 1 IV do 30 IV 2017 r. - zawarł umowy zlecenia z (...) Spółka z o. o. w Z., na mocy których zobowiązał się do przeglądu i konserwacji instalacji elektrycznej Zakładu (...) u. (...).

Od 2 V 2017 r. R. J. został zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w Z. jako bezrobotny, z prawem do zasiłku 120 % - od 2 V 2017 r. do 1 V 2018 r. Sześciomiesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych upłynął z dniem 28 X 2017 r. W okresie rejestracji w PUP w charakterze bezrobotnego, wnioskodawca nie otrzymał propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej – w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych.

W dniu 31 X 2017 r. wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o ustalenie prawa do świadczenia przedemerytalnego. W wyniku jego rozpoznania organ wydał zaskarżoną decyzję.

Sąd Okręgowy orzekł, że stosownie do treści art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z 30 IV 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r., poz. 2148)- prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z 20 IV 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U z 2017 r., poz. 1065), w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy 6 miesięcy, ukończyła co najmniej – dla mężczyzn 60 lat oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla mężczyzn. W myśl art. 2 ust. 1 pkt. 5 cyt. ustawy, świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 pkt. 2 w/w art. 2 – która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy – w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia – w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury – co najmniej dla mężczyzn 40 lat. Nadto wniosek o świadczenie przedemerytalne należy złożyć w określonym przez stosowne przepisy ustawy o świadczeniach przedemerytalnych (w/w) czasie – ust. 3, 5 – tj. po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki: nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna, w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych, złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nie przekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180 dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Z powyższych regulacji określających konkretne przesłanki wynika, że celem ustawodawcy było zabezpieczenie materialne osób, które po ustaniu zatrudnienia z przyczyn od nich niezależnych, nie mogą podjąć nowej pracy z uwagi na sytuację na rynku pracy. Cytowane przepisy prawa uzależniają nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego od łącznego spełnienia warunków w postaci: zatrudnienia przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy u pracodawcy, u którego doszło do rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów o promocji zatrudnienia, legitymowania się okresem uprawniającym do emerytury wynoszącym co najmniej 40 dla

mężczyzn, posiadanie statusu bezrobotnego i pobieranie zasiłku z tego tytułu przez okres co najmniej 6 miesięcy, braku odmowy propozycji pracy zarobkowej oraz złożenia wniosku przed upływem 30 dni od wydania stosownego zaświadczenia przez urząd pracy.

Zdaniem Sądu, żadna z powyższych norm nie przewiduje warunku pozostawania w stosunku pracy bezpośrednio przed nabyciem prawa do zasiłku dla bezrobotnych. Zauważyć trzeba, że ustawodawca nie sprecyzował kolejnego wymagania aby 6 miesięczny okres nieprzerwanego pobierania zasiłku dla bezrobotnych przypadła bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących pracodawcy. Sąd Okręgowy powołał się na pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z 2 VII 2013 r., sygn. akt III UZP 2/13, że okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, określonego w art. 2 ust. 3 powołanej ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, nie musi przypadać bezpośrednio po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn wymienionych w art. 2 ust. 1 tej ustawy.

W tych okolicznościach Sąd uznał, że wnioskodawca w dacie wydania zaskarżonej decyzji spełnił łącznie wszystkie omówione wyżej przesłanki ustawy z 30 IV 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych, konieczne do uzyskania prawa do świadczenia przedemerytalnego, o jakie złożył wniosek w dniu 31 X 2017 r. i ustalił R. J. prawo do świadczenia przedemerytalnego od 1 XI 2013 r. - zgodnie z art. 7 ust.1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, tj. od następnego dnia po dniu złożenia wniosku wraz z dokumentami.

Od tego wyroku apelację wniósł organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucał naruszenie prawa materialnego tj. art.2 ust.3 w związku z art.2 ust.1 pkt 2 i 5 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku przez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyznaniu wnioskodawcy świadczenia przedemerytalnego w sytuacji, gdy status osoby bezrobotnej uzyskał w związku z zaprzestaniem wykonywania innej pracy zarobkowej w rozumieniu art.2 ust.1 pkt.11 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, a nie bezpośrednio do rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy.

Wnosił o zmianę wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Apelacja nie kwestionując ustaleń Sądu Okręgowego zarzuca naruszenie prawa materialnego. Stosownie do treści art. 387 § 2¹ kpc jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego ani nie zmienił ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, a w apelacji nie zgłoszono zarzutów dotyczących tych ustaleń, uzasadnienie wyroku może zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa

Zgodnie art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn.

W myśl art. 2 ust. 3 ustawy świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki: (1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna, (2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych, (3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

W przedmiotowej sprawie bezsporne było, że rozwiązanie stosunku pracy z wnioskodawcą nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, legitymuje się on wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym, nadal jest zarejestrowany jako bezrobotny, w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych oraz złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180 dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Ustawodawca w art. 2 ust. 3 ustawy nie posłużył się żadnym zwrotem wskazującym na konieczność bezpośredniego następstwa ustania stosunku pracy i pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela w pełni pogląd prawny wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 30 listopada 2017 r., II UK 15/17 wskazując, że w wyroku z dnia 5 kwietnia 2016 r., II UK 165/15, LEX nr 2025781 Sąd Najwyższy wyraźnie wskazał, że występująca w orzecznictwie rozbieżność dotycząca wykładni art. 2 ust. 3 ustawy została usunięta w uchwale z dnia 2 lipca 2013 r., III UZP 2/13, w której przyjęto ostatecznie, że podjęcie aktywności zawodowej w czasie między rozwiązaniem stosunku pracy, a nabyciem prawa do zasiłku nie stanowi przeszkody do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego.

W świetle ugruntowanego obecnie stanowiskiem judykatury Sąd Apelacyjny nie podzielił poglądu wyrażonego w powołanych przez pozwanego w apelacji orzeczeniach Sądu Najwyższego i sądów powszechnych.

Z tych względów i na podstawie art. 385 kpc Sąd Apelacyjny oddalił apelację jako bezzasadną.